

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1367/2023
06.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела изнуда из члана 214. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Николе Радосавовића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Лазаревцу К 352/23 – Кв 333/23 од 20.09.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж2 2247/23 од 09.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 06.02.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Радосавовића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Лазаревцу К 352/23-Кв 333/23 од 20.09.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж2 2247/23 од 09.10.2023.године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу, **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Решењем Основног суда у Лазаревцу К 352/23-Кв 333/23 од 20.09.2023. године, потврђена је оптужница Основног јавног тужиоца у Лазаревцу Ктп 169/17 од 16.10.2019. године, подигнута против окривљеног АА, због кривичног дела изнуда у саизвршилаштву из члана 214. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и кривичног дела противноправно лишење слободе у саизвршилаштву из члана 132. став 1. у вези члана 33. КЗ.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 2247/23 од 09.10.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Николе Радосавовића, изјављене против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Радосавовић, због повреде закона из члана 485. став 4. у вези члана 438. ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине другостепено решење и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Радосавовића, је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истицањем да је целокупан доказни материјал преузет из другог поступка Основног суда у Лазаревцу К 281/17, где један од исказа није исказ сведока, већ у том поступку осуђеног лица ББ, па како именовани није био сведок у том поступку, то његови искази из тог поступка не могу бити разматрани као искази сведока, што, даље, повлачи питање да ли чињенице из тих исказа потврђују оправдану сумњу да је окривљени АА учинио кривична дела, која му се оптужбом стављају на терет.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

У поступку испитивања оптужнице веће из члана 21. став 4. ЗКП, пре свега, цени постојање доказа да се основана сумња да је окривљени извршио кривично дело које му се ставља на терет подигне до нивоа оправдане сумње, као услова за подизање оптужнице.

У конкретном случају, веће је нашло да докази прикупљени током спроведене истраге дају довољно основа за закључак о постојању оправдане сумње да је окривљени АА, извршио кривична дела, која су предмет оптужбе, те оптужницу потврдило, а сваки појединачни доказ биће предмет оцене суда, у даљем току поступка.

Налазећи да се наводима захтева за заштиту законитости у овој фази поступка не доводи у питање законитост одлука о потврђивању оптужнице, Врховни суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оценио неоснованим.

Поред изнетог, бранилац у захтеву, даље, истиче да у нижестепеним решењима нису наведене чињенице, односно разлози који би указивали да су у конкретном случају остварени елементи квалификованог облика кривичног дела изнуда из члана 214. став 2. у вези става 1. КЗ, те да побијана решења не садрже довољно јасних разлога да прикупљени докази указују на оправдану сумњу о постојању елемената кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. КЗ, којим наводима бранилац, по оцени овога суда, указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни суд, захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Надаље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног нижестепена решења побија и због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 9) ЗКП, због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, како бранилац у образложењу захтева не прецизира у чему се састоје истакнуте повреде закона, Врховни суд је оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву разлога за његово подношење, што подразумева не само означавање повреде закона, већ и образложење у чему се та повреда састоји, с обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић